

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

Michał Serzycki

Warszawa, dnia 7 czerwca 2010 r.

DOLiS/DEC-688/10

dot.: DOLiS-440-8/10

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 29 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana P.P., na odmowę udostępnienia na jego rzecz, przez Starostę, z siedzibą: Starostwo (...) danych osobowych Pana R. H., w zakresie obejmującym informacje o zarejestrowanych przez ww. pojazdach mechanicznych - tj. ich numerach rejestracyjnych i numerach identyfikacyjnych VIN,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Wraz z pismem z dnia 28 grudnia 2009 r. (znak: Km.I 5504-2/09) Starosta, przekazał Generalnemu Inspektorowi do załatwienia zgodnie z właściwością pismo Pana P. P., zwanego dalej również Skarżącym, z dnia 9 grudnia 2009 r. zaadresowane cyt.: „do Wojewody (...) za pośrednictwem Starosty w ...”, zatytułowane jako cyt.: „(...) zażalenie na postanowienie z dnia 01.12.2009 Km.I 5504-2/09 o odmowie udzielenia informacji o posiadanych zarejestrowanych pojazdach przez R. H. (...)”. W załączeniu do wskazanej korespondencji przesłano pisma, które Skarżący wymieniał w przedmiotowej sprawie ze Starostą.

Pismem z dnia 27 października 2009 r. Skarżący zwrócił się do Wydziału Komunikacji w Starostwie Powiatowym z wnioskiem o cyt.: „(...) podanie pojazdów mechanicznych zarejestrowanych na R. H. zamieszkały (...) wraz z numerami rejestracyjnymi i numerami VIN (...)” uzasadniając go w następujący sposób cyt.: „(...) na podstawie art. 887 kpc został złożony pozew przeciwko R. H. a wyżej wymienione informacje są niezbędne do złożenia wniosku o zabezpieczenie powództwa. Zgodnie z kpc mam interes prawny by wystąpić do instytucji Państwowych o udzielenie mi w/w informacji (...)”.

Pismem z dnia 6 listopada 2009 r. (znak: Km.I 5504-2/09), powołując się na art. 50 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98,

poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej również Kpa, Starosta wezwał Skarżącego do cyt.: „(...) uzupełnienia dokumentów uzasadniających interes prawny w związku z Pana wnioskiem (...)”.

W odpowiedzi na powyższe, Skarżący wskazał (w piśmie z dnia 13 listopada 2009 r.) cyt.: „(...) przesyłam zaświadczenie komornika Sądowego w (...) Km 690/07 z 27/09/2009 potwierdzające interes prawny który pozwala na udzielenie mi takiej informacji jak np. posiadane zarejestrowane pojazdy przez R. H. (...)”. Skarżący przedstawił zarazem Staroście kopię „Zaświadczenia” wystawionego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...), Kancelaria Komornicza w (...) przy ul. (...), z dnia 24 września 2009 r. (znak: KM 69/07), potwierdzającego, iż zgodnie z wnioskiem wierzyciela – Pana P.P., z dnia 11 lipca 2007 r., prowadzone jest postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi – Pani A. P., zam. w (...), na podstawie określonych tytułów wykonawczych. Ww. Komornik zaświadczył zarazem, że cyt.: „(...) na mocy art. 887 kpc. wierzyciel może wykonywać wszelkie prawa dłużnika wynikające z zajęcia w dniu 31.03.2008 r. wierzytelności polegającej na obowiązku zwrotu nakładów na dom w (...), który to obowiązek ciąży na R. H. (...)”.

Pismem z dnia 1 grudnia 2009 r. (znak: Km.I 5504-2/09) Starosta odmówił Skarżącemu udostępnienia wnioskowanych przez niego informacji. Starosta uzasadnił swoje stanowisko wskazując, iż cyt.: „(...) argument o konieczności złożenia wniosku o zabezpieczenie powództwa nie znajduje uzasadnienia (...)”.

W treści opisanego na wstępie pisma („zażalenia”) z dnia 9 grudnia 2009 r. Skarżący zakwestionował zasadność odmowy udzielenia mu przez Starostę żądanych informacji argumentując cyt.: „(...) wnioskodawca o dokonanie zabezpieczenia musi podać rodzaj zabezpieczenia podając np. księgi wieczyste, nr rej pojazdów i ich markę, to jest wymóg formalny. Ani Sąd ani Komornik w stosunku prawnym dot. zabezpieczenia tego nie czyni (...)”. Skarżący zaznaczył również, że w odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji na temat nieruchomości, których właścicielem jest Pan R. H., uzasadniony w sposób analogiczny do wniosku o udostępnienie opisanych danych na temat zarejestrowanych przez ww. osobę pojazdów mechanicznych, uzyskał z Sądu Rejonowego w B. Wydział Ksiąg Wieczystych, z siedzibą w B. żądane informacje (kopia pisma Sądu Rejonowego w B. Wydział Ksiąg Wieczystych z dnia 20 października 2009 r. sygn. akt: Dz.Ko 679/09 skierowanego do Skarżącego – w aktach sprawy).

Przekazując niniejszą sprawę Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych Starosta wskazał, iż podtrzymuje swoje dotychczasowe stanowisko odnośnie braku podstaw dla uwzględnienia wniosku Skarżącego o udostępnienie mu omawianych danych. W ocenie Starosty cyt.: „(...) skarżący nie jest podmiotem uprawnionym do otrzymania żądanych danych osobowych na mocy przepisów prawa, jak również nie uzasadnił w sposób wiarygodny potrzeby ich posiadania (...)”.

W korespondencji z dnia 22 marca 2010 r. (znak: Km.I 5504-2/09/10) Starosta przekazał dodatkowe informacje dotyczące podstaw prawnych przetwarzania przez niego wnioskowanych danych osobowych oraz zbioru, w którym są one przetwarzane. Przedmiotowe informacje są przez Starostę przetwarzane w zbiorze p.n. Ewidencja pojazdów, dla potrzeb związanych z realizacją obowiązków ww. organu statuowanych przepisami ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowych (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.), rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 września 2001 r. w sprawie centralnej ewidencji pojazdów (Dz. U. Nr 106, poz. 1166 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 września 2003 r. w sprawie szczegółowych czynności organów w sprawach związanych

z dopuszczeniem pojazdu do ruchu oraz wzorów dokumentów w tych sprawach (Dz. U. z 2007 r. Nr 137, poz. 968 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 73 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym, rejestracji pojazdu dokonuje (z zastrzeżeniem ust. 2 – 5), na wniosek właściciela, starosta właściwy ze względu na miejsce jego zamieszkania (siedzibę). Przepisy art. 80a i nast. ww. aktu prawnego normują zasady funkcjonowania centralnej ewidencji pojazdów – w której gromadzi się dane i informacje o zarejestrowanych pojazdach oraz ich właścicielach i niektórych posiadaczach, w zakresie obejmującym w szczególności numer identyfikacyjny VIN lub numer nadwozia/ podwozia (art. 80b ust. 1 pkt 1 lit. d)), jak również imię i nazwisko oraz adres zamieszkania właściciela pojazdu oraz posiadacza, o którym mowa w art. 73 ust. 5 (art. 80b ust. 1 pkt 5 lit. a) i b)). Zgodnie z § 4 ust. 1 ww. rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie centralnej ewidencji pojazdów, dane i informacje, o których mowa w art. 80b ust. 1 pkt 1-5 i pkt 6 lit. a) i c) oraz ust. 1a ustawy, przekazują do ewidencji, poprzez teletransmisję, organy właściwe w sprawach rejestracji pojazdów (organy rejestrujące), niezwłocznie po dokonaniu odpowiednio rejestracji pojazdu, zmiany danych w dowodzie rejestracyjnym albo uzyskaniu informacji o utracie dowodu rejestracyjnego, tablic rejestracyjnych, pozwolenia czasowego, tablic tymczasowych lub karty pojazdu, a także ich odnalezieniu. Z kolei przepisy ww. rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych czynności organów w sprawach związanych z dopuszczeniem pojazdu do ruchu oraz wzorów dokumentów w tych sprawach wskazują wprost na prowadzenie przez organ rejestrujący bazy danych służącej do gromadzenia i przetwarzania danych (§ 1 pkt 7a). W myśl § 3 omawianego rozporządzenia, organ rejestrujący zamieszcza w ww. bazie danych dane i informacje o pojazdach zarejestrowanych, czasowo zarejestrowanych, wyrejestrowanych oraz ich właścicielach i niektórych posiadaczach z uwzględnieniem danych i informacji, o których mowa w art. 80b ust. 1 i 1a ustawy Prawo o ruchu drogowym, czyniąc to w oparciu o dokumenty wymagane do rejestracji pojazdu zgodnie z rozporządzeniem o rejestracji pojazdów (ust. 1 i 2). Dane i informacje, o których mowa w art. 80b ust. 1 i 1a ustawy Prawo o ruchu drogowym organ rejestrujący przekazuje z bazy danych, zgodnie z ww. ustawą, do ewidencji pojazdów, na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 80e ust. 1 ww. ustawy, z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego rejestracji (§ 3 ust. 3). Jednocześnie jednak, dokumenty przedstawione do rejestracji lub wyrejestrowania, których zgodnie z rozporządzeniem nie zwraca się właścicielowi pojazdu, oraz odpowiednio kserokopie dokumentów organ rejestrujący zatrzymuje i tworzy indywidualne teczki, zwane „aktami pojazdu”, które przechowuje się według numerów rejestracyjnych pojazdów (§ 9 ust. 1). Akta pojazdu przechowuje się przez okres 5 lat od dnia wyrejestrowania pojazdu lub zmiany właściwości miejscowej organu rejestrującego (§ 9 ust. 4).

Po zapoznaniu się z całością materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje:

Stosownie do brzmienia art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej również ustawą, w przypadku udostępniania danych w celach innych niż włączenie do zbioru, administrator danych udostępnia posiadane w zbiorze dane osobowe osobom lub podmiotom uprawnionym do ich otrzymania na mocy przepisów prawa (art. 29 ust. 1 ustawy). Dane osobowe, z wyłączeniem danych, o których mowa w art. 27 ust. 1, mogą być także udostępnione w celach innych niż włączenie do zbioru, innym osobom i podmiotom niż wymienione w ust. 1, jeżeli w sposób wiarygodny

uzasadnią potrzebę posiadania tych danych, a ich udostępnienie nie naruszy praw i wolności osób, których dane dotyczą (art. 29 ust. 2 ustawy).

W ocenie Generalnego Inspektora przedmiotowa sprawa bez wątpienia powinna być rozpatrywana w kontekście art. 29 ustawy o ochronie danych osobowych. Okoliczności sprawy wskazują bowiem jednoznacznie, że Skarżący wnioskuje o dane osobowe Pana R. H., dążąc do ich pozyskania w celu złożenia wniosku o zabezpieczenie roszczenia – a zatem w celach prywatnych, osobistych, innych niż włączenie ich do zbioru.

Skarżący nie jest uprawniony do pozyskania wnioskowanych danych na mocy przepisów prawa. W systemie obowiązującego prawa brak bowiem regulacji, które wprost upoważniałyby Skarżącego (osobę zamierzającą złożyć wniosek o zabezpieczenie) do uzyskania interesujących go informacji, czy takich, które obligowałyby Starostę do ich udostępnienia Skarżącemu. W niniejszej sprawie nie zostały zatem spełnione warunki udostępnienia danych określone w art. 29 ust. 1 ustawy.

Art. 29 ust. 2 ustawy uzależnia z kolei możliwość udostępnienia danych osobowych od wiarygodnego uzasadnienia przez osobę wnioskującą o ich udostępnienie potrzeby ich posiadania, a jednocześnie wymaga, aby rzeczone udostępnienie nie naruszało praw i wolności osoby, której dane dotyczą. W literaturze przedmiotu podkreśla się, iż art. 29 ust. 2 ustawy stanowi podstawę do udostępnienia określonych danych osobowych przez ich administratora, na rzecz podmiotu trzeciego – w tym także wnioskującej o takie udostępnienie osoby fizycznej – wyłącznie w obliczu istnienia uzasadnionej potrzeby posiadania tych danych przez wnioskodawcę. Istotne jest zatem, aby posiadanie danych osobowych było konieczne dla osiągnięcia zamierzonych celów, a potrzeba ta została w sposób wiarygodny przedstawiona (por. J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz „Ochrona danych osobowych. Komentarz” wydanie III Zakamycze 2004 str. 602).

Skierowany do Starosty wniosek o udostępnienie danych osobowych Pana R. H. Skarżący uzasadnił wskazując, iż przed sądem cywilnym toczy się postępowanie przeciwko Panu R. H. (cyt.: „(...) na podstawie art. 887 kpc został złożony pozew przeciwko R. H. (...))”, natomiast żądane informacje są niezbędne dla jednoczesnego wystąpienia do sądu o udzielenie zabezpieczenia (cyt.: „(...) informacje są niezbędne do złożenia wniosku o zabezpieczenie powództwa (...))”. W kontekście powyższej argumentacji oraz dokumentów przedstawionych przez Skarżącego na jej poparcie, wniosek Skarżącego o udostępnienie mu żądanych informacji w ocenie Generalnego Inspektora nie został wiarygodnie uzasadniony.

Jak wynika z art. 730 oraz 730¹ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), zwanej dalej również Kpc, udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania w sprawie cywilnej, podlegającej rozpoznaniu przez sąd lub sąd polubowny, zarówno przed wszczęciem tego postępowania, jak i w jego toku.

W art. 736 § 1 Kpc wskazane zostały obligatoryjne elementy wniosku o udzielenie zabezpieczenia. Stosownie do brzmienia powołanego przepisu, wniosek o udzielenie zabezpieczenia powinien odpowiadać wymaganiom przepisanych dla pisma procesowego, a nadto zawierać: wskazanie sposobu zabezpieczenia, a w sprawach o roszczenie pieniężne także wskazanie sumy zabezpieczenia (pkt 1), uprawdopodobnienie okoliczności uzasadniających wniosek (pkt 2). Koniecznym elementem wniosku o udzielenie zabezpieczenia jest zatem wskazanie jego sposobu (rodzaju) nie zaś wskazanie konkretnych składników majątkowych na których ma być dokonane (ich zindywidualizowanie). Również w literaturze przedmiotu akcentuje się, iż cyt.: „(...) wskazanie sposobu zabezpieczenia powinno polegać na wymienieniu środka lub środków wyliczonych w art. 747 i 755 (...) nieuzasadnione (...) jest żądanie przez sąd np. szczegółowego określenia nieruchomości albo wierzytelności które mają być zajęte na zabezpieczenie (np. poprzez wskazanie

numeru rejestracyjnego samochodu, numeru rachunku bankowego, daty zawarcia umowy, z której wynika wiarygodność (...)" (M. Jędrzejewska, K. Weitz, T. Ereciński, J. Gudowski „Najnowsze wydanie: Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz, Część pierwsza, Postępowanie rozpoznawcze, Część druga, Postępowanie zabezpieczające" Warszawa 2009 LexisNexis wydanie III ss. 2308).

W niniejszej sprawie brak jest podstaw, by wniosek Skarżącego o udostępnienie mu określonych informacji na temat Pana R. H. uznać za wiarygodnie uzasadniony w rozumieniu art. 29 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych. Z kopii przedstawionego przez Skarżącego „zaświadczenia” Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) z dnia 24 września 2009 r. (znak: KM 690/07) wynika, że w toku postępowania egzekucyjnego z wniosku Skarżącego przeciwko Pani A. P. ww. organ egzekucyjny dokonał zajęcia wiarygodności przysługującej Pani A. P. wobec Pana R. H., a wynikającej ze spoczywającego na tym ostatnim obowiązku cyt.: „zwrotu nakładów na dom w (...)”. W konsekwencji Skarżący może wykonywać wszelkie prawa i roszczenia Pani A. P. przysługujące jej w ramach ww. stosunku obligacyjnego łączącego ją z Panem R. H. (art. 887 w zw. z art. 902 Kpc). Co jednak istotne (biorąc jednocześnie pod uwagę, że możliwym jest żądanie ustanowienia zabezpieczenia nie tylko w toku postępowania, lecz również przed jego wszczęciem – art. 730 § 1 Kpc), w świetle art. 736 Kpc, koniecznym elementem treści wniosku o udzielenie zabezpieczenia jest wskazanie jego sposobu, nie zaś zindywidualizowanie rzeczy, praw itp., na których ma być ono ustanowione. Jak zatem wynika z powyższego, wnioskowane informacje nie są Skarżącemu niezbędne dla realizacji deklarowanego celu (złożenia wniosku o zabezpieczenie).

Reasumując, należy zgodzić się z dokonaną przez Starostę oceną, iż skierowany pod jego adresem wniosek Skarżącego o udostępnienie mu określonych informacji na temat Pana R. H. nie znajdował uzasadnienia w art. 29 ustawy. Jego uwzględnienie naraziłoby tym samym Starostę na zarzut przetwarzania danych z naruszeniem przepisów obowiązującego prawa (art. 26 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych) – tj. ich udostępnienia bez podstawy prawnej.

Mając na uwadze powyższe, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja niniejsza jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.) i art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa) wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.